LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak **egy** forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, aug. 25. 1867. 21. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Csernátonyhoz.

Megjöttél rakodva
Kincscsel mint a méhe!
Melynek a fulánkja . . .
Nagyobb mint a méze.

Hü bajnok! lángelméd
Világitó fáklya!
Messzire elterjed . . .
S elhat annak lángja.

De régen hallottunk
Olyan kemény hangot:
Melyen a világnak
Az igét elmondod.

Kezedben a pallos . . .
Mint a villám villog,
Vág a sötétségbe —
Hol denevér vijjog.

Le ugy mint fölfelé
Suhint jó keményet, —
Jaj a nyomorultnak . .
Ki alája téved.

Láttál zugó habot,
Láttál szörnyü szelet . .
Villám sujtott feléd
S nem káprázott szemed?

Mint a fergetegnek
Nem kellett utlevél,
S im hála istennek!
Mégis miénk levél.

Sas szemed szét nézett
A rombolt hazában,
Hol nem volt vér, sem tüz
Már az ifjuságban.

Ránk mordulál tigris!
Harsány szód hallottuk,
Biz igy nem is jól lesz . . .
Magunk megvallottuk.

Toll vagy kard kell nekünk
Avagy munka szerszám,
Hazáért lángoló
Sziv, de százezer szám.

Mondád: ne legyünk már
Örökké kis korban,
Görhes nagyok előtt
Ne térdeljünk porban.

És lám, ha előttük —
Délczegen felállunk:
Fejük tetejénél . . .
Magasabb a vállunk.

Nem kell nékünk többé
Járszalag vagy mankó!
Akármit csahitál . .
Az a hirnyög Jankó!

Bátran járj előttünk
Te ifjuság apja!
Légy a szabadságnak
Felkent s bérmált papja.

Siker koronázza
Csatáidat végre;
Érd meg, — hogy eszméid
Jussanak érvényre.

KONDOR MARCZI.

Honvédek mulatsága a Rákoson.

Nohat megjartunk Pestet. Haj de derik nagy falu ez.

Ott voltunk a Rakoson izs a honvid-mulatsagon s danolgattunk izs az a rigi nota:

„Rakos Rakos hova lettil?
Szip hiredből de kiestil."

Sok keminy kipü böcsületes honvid mesterember vót ott öszvegyülve, kik ütötték, vertek annak idejiben a nimetet, muszkakat, most pedig ugy ittak, nyakaltak, — mintha mindanyi kefekötő-mestersiget tanulta vóna — fiatal koraban.

A sok szip honvid-markotanyosnik tüzes szemei ugy sziporkaltak mindenfeli, mint a rakéta, majd meg gyulta tüllük az atillam hatulja.

Hanem hat szeretem, hogy olyan nagy rebellis fiszekbe jutottam. Ugy megijjeneztünk Kossuthot meg Klapkat, osztan Vidacsot meg Csernatonyit, kit mostan csak azirt izs megvalasztanak a józsefvarosiak kipviselőnek, mert hat tudjak róla, hogy ű olyan merisz ember, a ki mig a pokol kapuit is megdöngeti.

Egyiberant kijutotta az ijjenzisbül a Ludas Matyinak is elig, sőt miután megtudta honvid publikum, hogy én vagyom az a Semmiresemvaro Janos, ki nemzetisigi kinyes kirdisek kiegyenlitise tekintetibül firkalgatom a Matyiba, felkaptak engemet vitiz honvidek vallaikra, is onnanfelyül muszaj vót nekem dikcziót tartanyi.

Valahanyszor csak elkezdettünk iljeneznyi, megdördültek mindannyiszor az agyuk is, gondoltam elsübben, franya közösügyes hadak kicsaltak bennünket a kelepczibe, hogy eltegyenek a miniszteriom lába alól szip csendesen és kiszalaszszanak minket az arnyikvilagból, hogy vigre valahara bikessig legyen mar az orszagban, is legyen minden ugy mint hatvanhetes orszaggyülisi majoritas kivanja.

Eleinte mikor az agyuzast halottam, kezdtem magam izs önvidelemről gondoskodnyi, s el akartam bujni a töklevelek közibe, de szerencsimre nem voltak töklevelek közelibe, szaladnyi izs akartam valamere, de hat publikum sokasaga miatt nem lehetett. Igy szokott a lenyi mikor az ember oly rigóta nem irezte már a puskapor szagát.

Azonban in izs hőssi lettem, mihejt egisz bizonyossaggal iszre vettem, hogy az a mozsaragyu ipensigesen nem artalmas senkinek se, mig a fülek dobjanak se, ha csak közelibe nem pufogtatnak üket.

Estefeli kezdődött mig csak a pompas mulatsag, mikor mar az asztalok teli vótak hosszunyaku bateriakkal — üvegekből, mikbűl kifogyott a töltis. Huszárok atakiroztak a szip markotanyosnűket, hogy tanczoljanak, — bakak felmasztak rohammal asztalok tetejire minden kompaniabul s onnan szidtak a nimetet. Meg izs irdemli ű.

Magam is mikor mar lattam, hogy most mingyart következik a sturmolas az omnibuszokra, kaptam magam tizenharmad magammal elfoglaltunk egyet dicsősigesen, s czammogó lipissel vagtattunk hazafeli, hanem hat az egyik simli megunta az iletit, is osztan vigleg kapitulalta, egisz rezignaczióval a Rakos fele utjan kidöglött a hamból és nekünk per pedes apostolorum gyalog kellett haza kutyagolnyi, — a mi mar nem vót valami pompas mulatsag, hanem azirt ijjenek a derik honvidek, most izs azt kialtja

türelmes polgartarsok

Semmiresemvaro Janos.

Eredeti levelek.

XXVI.

Téns uram!

Csak soh'sem szerettem én azt, mikor két ember egymásnak hizelkedik, — mert akkor jobbadán mindég kutya van a kertbe, vagy egyik vagy a másik akar csalni, ha osztán még két hunczut kerül együvé, mán akkor bajos az eligazodás.

Egyszer két nadrágos koldus találkozott egymással, oszt mind a kettő egyszerre vette le a kalapját egymás előtt garajczárt kérni, az egyik osztán mégis urat kivánt mutatni s a czimborájának a maga utolsó garajczárját is oda adta, s azután kényesen ballagott odébb, a másik meg kinevette.

Hát ides téns uram! e csak arra jutott eszembe, hogy most odafennt Bécsbe azok a nimet meg magyar uri kódusok, ugy hallom, hizelkedve azon alkudnak egymás közt a mi bőrünkre, hogy meik legyék hát koldusabb a másiknál? ugyi kérem szeretettel csak bolond világot élünk most, hogy más megcsinálja a tenger adósságot, mink meg neki esünk, elvállaljuk, hogy majd kifizetjük helyette, és a miért ily jó bolondok vagyunk, hát köszönet fejébe ki nevetnek érte.

Mán ilyenkor osztán csakugyan nem tudom, hogy pászol össze az, hogy egy falka kurjongatós ur elindul egy városból, a másik falka meg a másik városból, oszt össze csapzik valahol, osztán hát rákezdik a gajdolást, óbégatást, eszemiszom mulattságot; mintha bizony öröm volna az mikor adósságot vállal az ember magára, jobb volna bizony, ha kótára jajgatnának, mert uttsegéljen! nem ér az a dallos kóborgás egy árva bucsujárást se, csak olyan ez, — mint mikor a szegény legény üres gyomorral fütyörész.

Hallom téns uram! hogy az a pohos török császár is mindég aludt a mig Pesten járt, bomoljék meg, hát az éjszakát mire nézi? tán biz akkor strimflit köt, meg bolhát keres a felesige szoknyájába? héjj tens uram! még az olyan országot is megverte a teremtő, a meikbe olyan a császár mint ükeme.

Haza jött már Klapka gyenyerális is, ugyi téns uram? mer hát az ujságból olvastam ki, hanem hát mondja meg csak kigyelmed nekem, hogy hát mi a feki oka van annak, hogy ezek a haza került sok uri emberek egy sem azon az uton jön haza a meiken 49-be kiosontott? hanem mind Bécsen keresztül, ugyi téns uram? c s i n á l t u t van már Bécsen keresztül az annak az oka? tudom! Hát Kossuth Lajos apánk vajjon arra jön-e haza, mit szól hozzá kigyelmed? na de most jut eszembe, hogy nem tud ő kigyelme nimetül, ott pedig nimetül vizérozzák meg az ember... akarom mondani a pakszust.

Na téns uram! bezzeg dógoznak bennünket az adóért erősen, — tiz garajczárér intik meg az embert hoszszu nyomtatott czédulán, rajta van a fináncznadár is, ott terpeszkedik a szárnyával még most is, mintha fel akarná falni a szegény magyar embert. Hejj hejj! téns uram! sehogy se jó világot élünk, egyeki a feki a sorját.

Na de majd máskép lesz uj esztendő után, ujra szegődünk akkor ugyi téns uram?

Karakán Marczi

gulyás-bojtár.

A bogárvilágról.

A világ elrendezése
Egy cseppet se bánt engemet,
Lám! hiszen a bogarak is
Ugy vannak mint mi — emberek.

Például a kis méhecskék, —
— Melyek hajtnak legtöbb hasznot, —
Tudjátok-e hogy micsodák?
Én azt mondom c s a k parasztok!

Ezeken élősködnek a
Gyalázatos tunya herék,
Kik meghizlalt pohos hassal
Ödöngenek idébb-odébb.

Pók urat se nagyon nehéz
Kitalálni mi légyen ő?
A pók egy vérszopó zsarnok,
Egy rut, kitanult cselszövő!

— Végre a t o l a k o d ó l é g y!
No ezt épen ugy képzelem:
Mint valami fertálymágnást...
— De hát nem olyan szemtelen!?

Szapuló Matyi.

Kapczáskodó kérdések.*)

(Csalán Pétertől.)

1-ör. Miben külömbözik a fináncz a vizslától? Notabéne, a finánczнak is épp oly éles szaglása van mint a vizslának, azután meg egyik szintugy ért németül mint a másik?

2-or. Mi külömbség van az asztalos és a hashajtó között?

3-or. Mi külömbség van a szoknya meg a reverenda között?

4-er. Ha két asszonyt meg egy férfit 24 órára együvé zárnak, hány ó r a jut egyre egyre.

5-ör. Mi kevesbül meg azáltal, ha hozzá teszünk, — s mi nő azáltal, ha elveszünk belőlle?

---

*) A helyesen megfejtőknek **Ludas Matyi egy fertályévi folyamával** szolgálunk.

Szerkesztő.

Illusztrált

I.

Végig mentem az ormódi temetőn, —
Elvesztettem piros bársony keszkenőm; —
Piros bársony keszkenőmet nem bánom,
De a régi szeretőmet istenugyse sajnálom.

Tigriskörmök.

A beregszászi utczakapitány Gáti uram! ki egyszersmind becsületes varga-mester is — rettentően szeretett volna magának egy muszkát fogni, e végből rendes hajtó-vadászatokat tartott éjjelenként az orosz emissáriusokra. Fogott is magának egyet legközelebb, hanem a vallatásból kisült, hogy bizony nem orosz emissárius az, hanem csak egy jámbor hirlapiró t. i. Urházi Lajos, ki Beregszászon paszus nélkül mert keresztül utazni. Gáti uramra is elmondhatják hát most a beregszásziak hogy: csizmadiát fogott a varga!

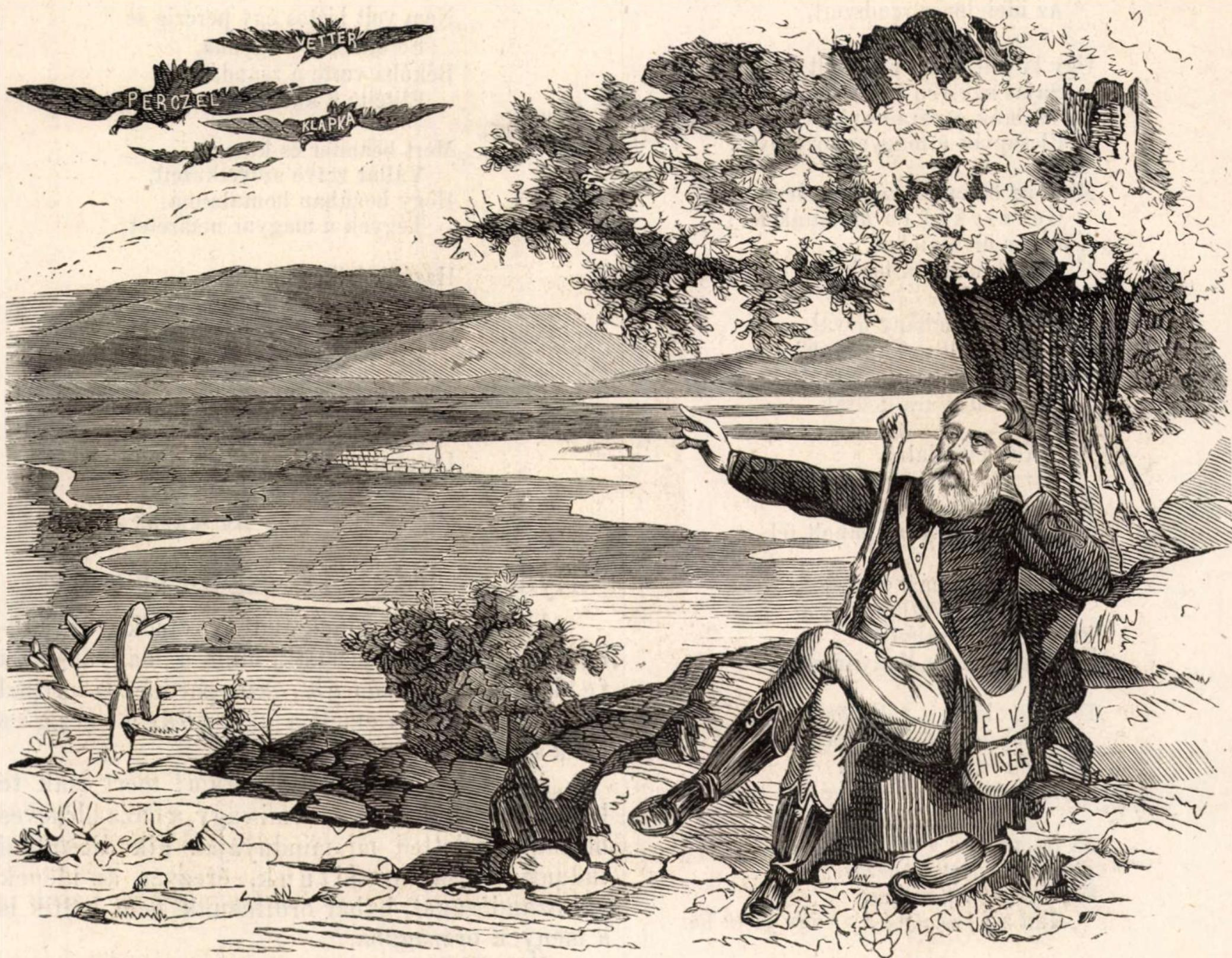
Mint halljuk Bénard honvédelmi miniszteri tanácsos ur kitünö virtuóz a hármonikán. Legközelebb unalmában erre a nótára. „O du mein lieber Augustin!“ egy nagyszerű „honvéd-indulót“ szerzett.

De hiszen, ha csak a miniszteri tanácsos ur maga meg nem indul, erre a harczi dalra bajosan fog egy árva honvéd is valaha megindulni.

Radnotfáy udvari tanácsos urról már valamennyi lap azt kürtölte, hogy a nemzeti szinház igazgatóságáról nagylelküleg leköszönt.

népdalok.

II.

Minden madár oda repül
Hova kedve tartja,
Csak én vagyok még egyedül
A szabadság rabja.

Az intendáns ur azonban kereken kijelenti: hogy esze ágában sem volt soha eféle bolond gondolat, és inkább rokkant énekesek kaszárnyájává teszi a nemzeti szinházat, mintsem a ballerinák feletti basaságról lemondjon.

Egy vidéki honfitárs komolyan kérdi tőlünk, hogy melyik már nagyobb hazafi Kossuth-e vagy Deák? Hát hiszen mindkettő derék és nagy hazafi az édes atyámfia! csak az utjaik eltérők. Kossuth még ezen a világon akarja boldogitani a népet, Deák pedig majd csak a más világon.

No ha a magyar miniszteriom fel nem tudta állitani a honvédzászlóaljakat, felállitotta Molnár a budai népszinház igazgatója! Hogy hogy? Hát ugy atyámfiai, hogy a „Nagy sarló“ czimü vitézi játékban 300 honvédet állit ki a szinpadra czakonpakk és egy lovas üteget teljesen felszerelve. Még bizony megérjük, hogy a honvédminiszterium kölcsön kéri Molnártól ezt a kis magyar hadsereget, ha paradérozni jő kedve.

Történeti szomoru nóta.

Be sok mindenféle érte —
A szegény magyar embert,
A miolta feltalálták
Az ideiglenes rendszert.

Ugy is volt, hogy nem volt szabad
Saját nyelvén irni kérvényt,
Rá szabták a paragraphust, —
Elcsapták a magyar törvényt.

Mind az ötvenkét vármegyét
B e c z i r k e k r e osztották fel;
A fényes hivatalokat,
Csehek morvák foglalták el.

Kik az előtt néhány hóval
Tekeasztalt porozgattak,
Felettünk mint törvénybirák
Basamódra uralkodtak.

Hivatalát elfoglalni
Hazulról, sok ugy indult el:
Hogy minden pereputyostól
Egy egy kutyára pakolt fel.

A szegény hű házi ebet
Befogta egy taligába,
Rá ültette a családját . .
S ugy jött be Magyarországba.

De még olyan is volt köztök,
Kinek nem volt kutyája se;
Az ilyen egy esernyővel
Saját lábán, — gyalog jött be.

Az ilyennek a gyaloglás
Nem is esett nehezére,
Mert az előtt a világot
Mint r á j z e n d e r — igy járta be.

Csak hogy akkor alázattal,
Most pedig — gőgösen lépett,
Ilyeneket küldtek Bécsből
Kinozni a magyar népet.

A törvényes igazságot
Ily emberek szolgáltatták,
Kik a törvény tudománynak
Még csak hirét se halották.

Arról, a mit ezek tettek . . .
Fogalma sincs a világnak,
Hogy tekerték ki a nyakát
A legszentebb igazságnak?

Nem értvén a magyar nyelvet:
Ki sem halgatták az embert,
A német paragraphussal . . .
Elcsépelték, — mint a kendert.

És a szegény magyar ember
Mihez fogjon? azt se tudta,
Legszentebb igazságát is . . .
Mihelyt magyar volt, — elbukta.

A legelső minisztertől —
Le az utolsó finánczig,
Összeesküdt veszett dühös
Ellensége volt egy szálig.

Nem volt biztos egy perczig se
Se élete, se vagyona,
Békóba verte a zsandár,
Elitélte a katona.

Mert beamter és katona
Vállat vetve szövetkezett,
Hogy honában hontalanná
Tegyék a magyar nemzetet.

Hazánk lelkes hű fiait
Elitélte, tömlöczözte . . .
Csupán azért mert mindegyik,
Ezt a hazát — ugy szerette!

Szerintök szörnyü nagy bün volt
A hazának szeretete,
De nem csoda, mert hisz nékik
Nem volt hazájok sohase.

Az igazügy ko.tese.

Nyilt kérdés a XIX. század bölcséhez.

Uram! uram! kinek tudnám elzokogni jeremiási siralmaimat másnak, mint a magyar haza f e l k e n t b ö l c s é n e k, kit párduczos Árpád bugyogós ivadéka emelt a d i c s ő s é g m a g a s k a k a s ü l ő j é b e.

Bölcseségedhez szállok uram! mert csak te lehetél egyedül azzá — a mi vagy, a haza hirneves bölcse! melletted mi mindnyájan kik dicsőiteni tudunk — csak o r d i t u n k, érezvén az időnek változandóságát, habár ordításunk nem hallik is a menyek országába.

Bámuljuk a te roppant bölcseségedet uram! bámulja a hatalmas Bécs is, — miként a riskatehén boczija az uj kaput.

Tudván tudjuk mi azt uram! hogy nálad nélkül nem érünk egy hajitó fát sem, nem egy fadorombot, mert te a haza esze és aranyszája vagy; a te akaratod a nemzet akarata, a mit te akarsz, azt a nemzetnek akarnia kell.

Bölcs vagy uram! mert szemeid előtt tartád a szentirás eme szavait: ne nézze kiki a maga kárát, hanem tekintse a más hasznát is." Nem is vádolhatunk mi szükmarkusággal uram! mert hiszen megadtad Bécsnek mind azt, a mit kivánt. Ki vetted saját szánkból a zsiros falatokat, megtraktáltad azzal a nimetet, mialánk pedig alán terited a közösügyes v i z e s p o k r ó c z o t é s . . . hoppon hagyál.

Jól tudom azt is uram! hogy te nem vagy oka annak, hogy bölcs vagy, mert magunk toltunk fel a bölcseség babérlevelü ugorkafájának tökindájára.

Bölcsességed mentette meg a budai várpalotán a sárgafekete zászló tekintélyét, a vedleni kezdő kétfejű sasnak hatalmát. Ez a te érdemed uram! Ezt elnem disputálja tőled még Gyulai Pál se.

Azt is hiszük uram! hogy hiuság benned egy csepp sincs, — s látjuk hogy te mindenféle magas megtiszteltetést, megkereszteltetést, méltóságot, nemességet elutasitasz magadtól, egyedül csak a bölcs nevezetet tartod meg nagyon bölcsen. Ez a te kiszabadságolt privilégiumod.

Hanem hát minden bölcsességed mellett is uram! engedd meg ezen egyetlen egy kérdést intéznem hozzád: a mi független felelős honvéd-miniszterünk parancsol-e mostan nem egy baka, de csak egy furvézer viczekáplárnak is??

kiváncsi szolgád

Jerémidási Jerémiás János.

Egy kis postai kuriózum.

Némely postahivatali urak előtt Magyarország mennyire terra incognita, bizonyitja ezt a kezünk közt levő eredeti levébboriték.

Ezen levél, mely t. cz. Kovács Mihály uradalmi ispán urnak szólott **Ó Homorogra** Biharmegyében Arad tő-szomszédságában elküldetett **Aradról** f. é.	jul. 23-án
Öt napi barangolás után honnan honnan nem visszakerült **Aradra**	jul. 28-án
Aradról ismét utnak inditva **Vingára** érkezett	jul. 29 én
Vingáról aztán elküldetett **Mühlbachba** és meg is érkezett szerencsésen oda	aug. 2-án
Mühlbachból aztán visszavándorolt szépen **Aradra**	aug. 4-én
Aradról még egyszer retouroztatták szegény levelet **Mühlbachba**	aug. 6-án
Mühlbachból csak azért is vissza **Aradra**	aug. 8-án
Aradról aztán most már elküldötték **Dettára**	aug. 9-én
Dettáról bizony még is csak visszakerült az **Aradra**	aug. 12-én
Aradról végre annyi vajudás és vándorlás után aztán huszonkét nap mulva megkapta az illető a sürgős levelet Nagy-Szalontán keresztül	aug. 14-én

Egy posta-mesterhez.

Tán azt gondolod óh balga!
Nekem isten meg nem adta . .
A mi neked egy csep sincs.
Ha valaki reklamál;
Fogadd el azt, — mint dukál —
S hivatalodra tekints.

Egy nyereggyártó.

Hipp! hopp! ott legyek ahol akarok.

(Uj nóta. Kompónálta s furuglázza egy rövid gatya száru s hosszu nyakú rimaszombati here leginy.)

Egyszer volt egy asszony,
Vén is, csúf is nagyon, —
Azt mondja az irás:
— Ihajla!
Szénvonón lovagolt
Igaz a?

S ha az éjfél meg volt,
Igy szólván hogy: „hipp! hopp!
Ott legyek én ahol
Akarok!“
Meglett, pedig nem is
Abrakolt.

Ezt else hinnénk, ha
Nem példázná a ma
Ott az egyességben —
Ihajla!
Hol a jóból annyi
Kihagyva!

Hej! hatvanegyben még,
Volt ki helyt állt elég;
Esküvén erősen
Az égre,—
Alkotmányos utról
Nem tér le.

Most meg — — ugyan ugyan!
Mint a mese ugy van:
A „hipp! hopp! hirével
Ihajla!
Megközösügyedzett
A kajla.

Szittya Puff.

A 20-ik szám alatti betűtalányt megfejtették:

László Alajos, Ujfehértóról. **Oláh Károly, Papp Albert.** ifj. **Győry Ferencz**, Debreczenből. **K. M.** Váczról. **Breuer Ármin**, Pestről. **Schlögl Ferencz**, Zentáról. **Czigány Gyula**, Győrből. **Pivonkay József**, Táplányból. **Pécsy József**, Paksról. **Vereb János**, Mindszentről. **Telbisz Károly**, Csanádról. **Priváry Pál**, Szegedről, **Peőcz Károly**, Pestről. **Erber Károly**, Pestről. **Rácz Mihály**, Péterszegről. Ifj. **Kállay Rudolf**, K. Cseréről. **Fejős J. M.** Szegszárdról. **Baliga Hugó**, Eperjesről. **Bódics István**, és **Darabos Lajos**, Bodmérről. **Nemes Sándor** és **Szabó József**, Csepregről. **Szappanos József**, Beregszászról. **Horváth Ferencz**, Zalkodról. **Névtelen**, Nyitráról. **Wohlfart, Imre**, Kétegyházáról. **Kossuth József**, Otrokocsról. **Papp Béla**, Váczról. **Klieber Nándor**, Debreczenből. **Polyák Sándor**, Karácsondról és **Nagy Lajos**, Egerből.

Jegyzet. A betűtalány 2-ik sor első számában sajtóhiba van 5 helyett 6 számjegynek kellene állni, mit t. cz. megfejtőink többnyire észre is vettek.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Jó hogy találom Iczik szomszéd! már a mult alkalommal megakartam kérdezni magától, hogy mit jelent az a quóta magyarul, miről most anyitolvasgatunk az ujságokban, hogy már megis csömörlöttünk tőle. Maga mint afféle spekuláns ember csak jobban tudja mint mi?

Iczik. A quóta thodja kend Mihály gazda! annyit theszen magyarul hányad, dasz hájszt hányad része valamely üszvegnek. Lássa khend, az usztráknak van vagy thiz millió válthu forint stathosadussága, már must ha azt akharum megthodni, hogy ebbül a khis sommácskábul Mihály gazda! hány fhorintut akhar elvállalni . . .

Mihály. Akar a hunczut egy grislit is, fizesse a ki csinálta.

Iczik. Az nem khérdés, akhar e khend vagy nem, — de elválaltha az urszággyőlés tübbsége a khütelezettséget mogára, tehát must az a jelszu, hogy fizess. Csakh azt nem thodhatni még hallja khend! hugy mennyit is fogunk vultakippen füzetni? Éppenségesen ennek a khikálkhulálása végett van most a quótaköldöttség Bécsben.

Mihály. De hát most azt mondja meg szomszéd! miért titkolódzik az a küldöttség oly nagyon azzal a kvóta vagy hogy is mondjam hányad meghatározásával, miért nem tanácskoznak e felett nyiltan, hogy mi is tudhatnánk legalább hanyadán állunk?

Iczik. Miért hallja khend? Hát csakh azirt, hugy khi ne gyütürje khendet a nehiz nyavalya azun üsszeg hallatára, — mit Magyarországnak a khüzüs pulithikánál fugva a khüzüs teherbül fizetni khöl. Meglátjuk a her von Lunyai khölömb gseftet csinál e must mint a güdöllői oradalum megvásárlásakor.

Mihály. Hát minő gseftet csinált ott a miniszter ur?

Iczik. Nem a legjubbat Mihály gazda! uttan drágán vásárult nagyun. Ogyan is a belga bank gruf Káruli Lajusnak egy millió ütszázezer phengüért kinálta a güdöllői oradalmat, és a herr von Lunyai egy millió nyulczszáz negyvenezer forinthér káfolta meg a khuruna számára, tehát háromszáz negyvenezer forintthal tübbet adott érthe?

Mihály. Ugyan ugy-e? bizony pedig az a summa jó lett volna ám az Eszterházy-féle képtár megvételére; mit előbb egy millióért kináltak fünek fának, — most meg már egy millió nyolczszáz ezer forintért akarják eladni a francziáknak. Én csak azt mondom Iczik szomszéd! majd meglássa, itt is rászed bennünket a nimet.

Betütalány.

2, 3, 4. Szereti a német, ebben dicsősége,
Ilyen dicsőséget nem irigylünk tőle.
4, 3, 2, 7. A ki lassan halad, ezt arra kiáltják,
Kormányunk is ilyen — „**nem tom, csak ugy mondják.**"
2, 6, 7, 14, 4. Dicső őseink a vándorlás korában,
Hasznát vették ennek mindig a pusztában.
2, 8, 4, 15. Megszánhatná már e „**szenvedő hazánkat,**
Melyben **kánya, kigyó, féreg** egyre támad."
9, 10, 6, 4. Néha elperzseli, mit a tavasz hozott,
Mint a hatvanhetes munkálat a jogot.
8, 15, 7, 8, 4. Magyarok istene! sujtsd véle azokat,
Kik szegény hazánknak örök bajt okoznak.
1—15. Nem rég él e honban, bár ennek szülötte,
Csüggedés ily honfit nem egy könnyen tör le.
Világosságért küzd, gyülöli a vakot. ...
Fedett álarcz helyett— hordoz nyilt sisakot.

A 20-ik számban közlött betütalány: **Ludas Matyi.**

Ludas Matyi gyorspostája.

Na mán magam is elhisem —
Hogy mit sánk és semünk kivánt,
Mind megkáptuk serencsisen . . .
Nem senvedünk semmi hiányt.
Hogy csák azst azs egyet mondjam,
Egy vesett hivatalsolga!
Valami csédulácskával
Tignap csak hozssám vánsorga;
„More fizesd a porcsiót . . .
Meg a hátost, . . . ide vele."
Igy solt, hogy a mendergüs nagy
Menkü tüstént csápjon bele.

Szabadszállási Nikodémnak: a küldött karikatura terv, hogy mint itatják Szabadszálláson a korteseket, oly mindennapi dolog, mely nem éri meg azt a 40 pengő forintot, mibe egy ilyféle kép kerülne. De azért még is éljen a honvéd! éljen a haza! mégis csak kár volt Polányit meg nem választani. A viszontlátásig.

Jeremiásnak: A jövő számban okvetetlen eldöngetjük azt a Döbrögi fajta ispán urat; ezuttal szerencséjére elkésett.

„**Krónika töredékek Erdélyből**" kevés változtatással közölhetők.

Rajzoló **Stuhlmüller.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.